
Iskari – Uvězněná královna

Kristen Ciccarelli

Příběh dvou sester

Kdysi žily dvě sestry, jež přišly na svět během nejdelší noci v roce. Ta noc není určena k oslavě nového života, ale k rozloučení s mrtvými. Právě proto se jí říká noc Usebrání.

Porodní báby se pokusily porod sester urychlit. Marně. Tak se ho aspoň snažily oddálit. Ale děvčátka se jakoby natruc narodila přesně o půlnoci.

Většina novorozenců reaguje na první doušek života pláčem, protože příchod na svět je vyděsí a uklidní je až matčina útěcha.

Dvěma sestřičkám však neukápla ani slza. Vstoupily do světa pokojně, ve vzájemném objetí, jako by jinou útěchu nehledaly a nepotřebovaly; jako by se – dokud budou spolu – neměly čeho bát.

Ale na tom vlastně nebylo nic podivného.

To podivné teprve následovalo.

Jejich matka Desta si povšimla, že pokud se jedna z dívenek rozpláče, druhá ji ukonejší. A kdykoliv pláčou obě, v zahradě vadnou květiny. A po čase Desta zjistila, že když záchvat vzteku dostanou obě její dcerky naráz, sklo v oknech popraská a zrcadla se roztříští.

Jako kdyby svou spojenou myslí dokázaly otrást světem až zákla-dech, aby se sklonil před jejich vůlí.

Pokud se Desta dcerušek zeptala, kdo to zrcadlo rozbil, jedna či druhá vždy odpověděla: „To my neudělaly, maminko. To pouto. Šum.“

„Pouto?“ nechápala Desta. „Co to je? Proč mu říkáte šum?“

Děvčátka nevěřicně kulila na matku očka.

„Přece taková hřejivá záře, co lidi spojuje jako bzučící strunka. Copak vy s tatínkem nemáte taky takovou?“

Ne. Desta s otcem děvčátek podobné pouto neměla, ale když o tom vyprávěla manželovi, jen mávl rukou, že jde o fantazie dvojčat, jež tráví příliš mnoho času výhradně spolu. Pravda, sestřičky si spolu hrály, učily se, společně i spaly... málokdy se od sebe vzdálily aspoň na okamžik.

„Prospělo by jim mít další kamarády,“ řekl manželce a Desta souhlasila. Napsala své dávné přítelkyni Amině, jejíž syn Dax měl každým rokem větší a větší potíže zvládnout školní učivo. Jeho vyučující nad ním zlomili hůl se slovy, že je negramotný a nevzdělavatelný, a Amina z toho byla celá utrápená. Desta jí proto navrhla, ať hošíka pošle na léto do Domu písně.

Třeba hry s chlapcem vyléčí dcerky z toho nezdravého pouta, slibovala si Desta, kterou už unavovalo sledovat umírající růže.

Bylo by krásné, kdyby přítomnost dalších dětí v domě znamenala, že Desta se nadále obejde bez neustálého dokupování rozbitých zrcadel.

Pouto mezi Rouu a Essie nikdo nechápal. Před nehodou lidé jejich vztah považovali za podivný – či hůř, dokonce za děsivý. Roa to však brala jako samozřejmost. Neuměla bez něj fungovat. Byla to Essie, kdo pouto přirovnal k hřejivému zářivému vláknu, jež v nich chvějivě bzučelo jako píseň, a vymyslela pro něj i název: *Šum*.

Po nehodě se pouto mezi sestrami změnilo; už nedokázaly navzájem odlišit svoje myšlenky a pocity a – především – bolest.

Splynuly vjedno.

Už skoro osm let Essie žila jen v Roině hlavě a Roa zase v té Essiině.

A právě proto sestřino odmlčení tak děsilo.

Možná se Essie vrátila zpátky do Domu písně, doufala Roa v tichu noci, přerušovaném pouze nepravidelným dechem Poppy.

Upřela pohled do dálky na rozeklané, inkoustově modré pohoří; čím vzdálenější štít, tím byl tmavší. Půlměsíc zaléval pláň stříbřitým svitem a odrážel se od Poppyiny zpoceně srsti.

Tu a tam se nahoře kmitl stín. Draci, věděla Roa.

Kdysi tu žila celá dračí hejna; vlastně až donedávna. Daxovi lidé létali na dracích vysoko po obloze. Bohužel, pod vládou kruté královny – jeho babičky – se draksoři a draci obrátili proti sobě. Z bývalých spojenců se stali zahořklí nepřátelé. Trvalo to až do chvíle, kdy Daxova sestra Asha udělala tomu zvrhlému režimu přítrž.

A od té doby se draci postupně vraceli.

Do známých stájí Domu písně Poppy s Roou na hřbetě vklopýtala až po půlnoci. Přivítalo je tiché frkání a svist koňských ohonů. Stání byla čerstvě vykydaná a voněla suchou hlinou a čerstvým senem.

Roa chvatně odsedlala Poppy a po příjezdové cestě se rozběhla k sídlu. Všechna světla Domu písně byla zhasnutá včetně ohně v krbu ústředního sálu.

„Essie?“ zvolala a natáhla ruku nad hlavu, jako by se snažila poslepu nahmátnout to zářivé vibrující vlákno.

Zaštěkáním jí odpověděli jen psi – Nola a Nin. Sotva ji poznali, vrhli se jí vstříc a snažili se ji ulízat k smrti. Roa proběhla kolem nich a mezi řadami fíkovníků došla ke vchodu.

Uvnitř vládla černočerná tma, proto se Roa rukou přidržovala kamenné zdi. Drsný kámen byl na dotek jiný než omítnuté stěny paláce. Roa dávala přednost svým hliněným podlahám a hrubě vytesaným oknům před mozaikovou dlažbou, stejně jako měla radši pach kouře a akácií než vůni máty a citrusů.

Tohle byl jiný svět. Její. A tento svět zítra opustí – podruhé a navždy.

Opět zavolala sestru.

Opět žádná odpověď.

Essie by ale bez rozloučení s Roou nikdy neodešla.

Byly nerozlučná dvojice. A zítra ráno Roa odjede přes poušť s manželem, jehož nemiluje, do města, které není jejím domovem. Nemůže tam odjet sama! Bez sestry se neobejde!

U dveří své a Daxovy ložnice se snažila potlačit paniku. *Prostě se hněvá, že jsem jí ujela*, namlouvala si. Pokoušela se uvěřit, že ráno jako obvykle najde Essie uvelebenou na polštáři vedle své hlavy.

Roa zkusila zaplašit všechny obavy, vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře. Oknem se dovnitř lila měsíční záře přímo na postel.

Na prázdnou postel.

To nebylo nic nečekaného. Roa se Daxově posteli vyhýbala jak morové ráně a Dax na oplátku vyhledával lůžka jiných žen.

Její rodina o tom neměla ani potuchy; nevěděla, o čem se šušká na chodbách královského paláce ve Firgaardu: že Roin manžel si noc co noc bere do lože jinou ženu.

Normálně by Roi bylo jedno, s kým se Dax tahá, hlavně když se vyhýbá její posteli. Manželství s Daxem tak pro ni bylo snazší.

Ale dnes večer? Možná za to mohla pronikavá bolest ze sestřina zmizení, možná těch dlouhých pět dní, kdy od Daxe musela snášet opakované ponižení... , ale dnes Roa tu prázdnou postel brala jako osobní urážku.

Palác byl její *domov*. Téměř každá dívka pod zdejší střechou s ní byla spřízněná.

Roa měla sto chutí něco roztřískat vzteky – ale tím by probudila rodinu, která by se přišla vyptávat, co se děje.

Nakonec pouze zamířila k dřevěné truhle u nohou postele a zvedla víko vykládané slonovinou – dar od matky. Shodila lněné šaty a přes hlavu si chvatně přetáhla noční košili. Přesvědčila se, že na lýtku jí dobře drží pouzdro s nožem – s Essiiným nožem, který slíbila ohlídat – a začala si zapínat knoflíky u krku.

Náhle k ní z chodby dolétly hlasy.

Slyšela je sice jen tlumeně, nezřetelně, ale poznala, že jeden hlas patří mladému muži a druhý dívce. Hihňali se jako v opilosti a jednou se navzájem šeptem okřikli. Roa sice netušila, kdo to je, ale zřejmě šlo o někoho z hostů.

Blížili se ke dveřím.

Roa zařala pěsti. Na jednu stranu toužila dveře rozrazit, najít si záminku vytasit sestřin nůž a počkat na Daxe. Její unavenější, utrápenější já jí však poradilo: *Uteč!*

Poslechla.

Otevřela okno a vyhoupla se na římsu ve stejném okamžiku, kdy hlasy zazněly přímo u dveří. Roa se nezdržovala zjišťováním, s kým je Dax tentokrát, a seskočila do zahrady. Než se dveře otevřely, už běžela k Lirabelinu pokoji.

V kamarádčině posteli přespávala už týden, takže jedna další noc nebude hrát roli.

Už od Essiiny nehody měla Roa ve zvyku lézt na noc k Lirabel. Potřebovala vědět, že vedle ní leží ještě někdo, chtěla cítit tlukot dalšího srdce... Přinášelo jí to útěchu.

Věděla, že přijde večer, kdy si Dax od ní vezme to, co mu dluží. Zabránit tomu nemohla. Král potřebuje dědice a Roa je jeho královna. A povinností každé královny je rodit nástupníky trůnu.

Ale dnes v noci ještě ne.